

HET NEO FEMINISME

I. AAN DE HAND VAN FAMKE'S BROCHURES

TUSSCHEN DE MODERNE EN DE CHRISTELIJKE vrouwenbeweging gaapt een groote kloof. De vrouw „van de overzijde” denkt anders, leeft uit een ander beginsel, streeft naar een ander doel, dan „de vrouw vrijgemaakt door den Zoon des menschen.”

Voor de eene is de mensch, voor de andere Gods doel als begin.

Het lijkt er soms op, of beide wegen samenvallen, evenals twee treinen op enkel spoor dezelfde rails kunnen berijden. Doch na het omgooien van den wissel gaat elke trein onverbiddelijk een anderen weg naar een verschillend doel.

Het is zeer opmerkelijk, dat het *Christenvrouwen* zijn geweest, die den strijd aanbonden tegen verkeerde toestanden ten opzichte van de vrouw en stredden voor Bijbelsche rechten der vrouw.

Een Christelijke vrouw was de hervormster van het gevangeniswezen in Engeland, waar gevangen vrouwen als dieren werden behandeld, ten prooi aan vervuiling en verhogering. (Elisabeth Fry.)

Een Christelijke vrouw was de grondlegster der georganiseerde ziekenverpleging. (Florence Nightingale.)

Een Christenvrouw streed ten bloede tegen de gereguleerde ontucht. (Josephine Butler.)

Een Christelijke vrouw was de kampvechtster voor de politieke ontvoogding der vrouw. (Priscilla Buigt. MacLaren.)

Een Christenvrouw was de vaandeldraagster in den strijd tegen de slavernij. (Henriette Beecher Stowe.)

Christenvrouwen waren het in Nederland, die enkelen dezer vrouwen ontvingen in haar huis en hun pioniersarbeid bij ons begonnen. Mevrouw Groen van Prinsterer was een der eersten, die aan goede werkmanswoningen en onderwijs aan het meisje dacht; die een bordeel uitroeide en in de plaats daarvan een volkshuis stichtte. Christenvrouwen richtten „Arbeid Adelt” op. (Jeltje de Bosch Kemper.) Gravin Van Hogendorp streed tegen prostitutie als niemand te voren.

Wat deze vrouwen proclameerden nam de moderne vrouwenbeweging over; tot zoover reden onze treinen op enkel spoor. Maar terwijl onze edele voortrekkers stredden voor beter betaalden arbeid der vrouw, in de Heldering-gestichten sociaal werk vol Christelijke barm-

hartigheid verrichtten, de vrouwen in de *Union* samenbrachten, trad de moderne vrouwenbeweging op met beginselen, die de onze niet konden zijn en zij jaagden een doel na, waarvan wij ons om Christus' wil afwendden.

Wij, Christenvrouwen, bleven schijnbaar achter, wij lieten het terrein over aan Aletta Jakobs, Rutgers, De Jong van Beek en Donk, en anderen.

Er waren Christenvrouwen genoeg met een breeden blik, die voelden, dat ook de Christenvrouwen in deze dingen een roeping hadden: toch bleef de moderne vrouwenbeweging overheerschen, omdat de Christelijke vrouw niet uit conservatisme, doch werkelijk uit vreeze des Heeren ver bleef van het Feminisme.

Famke verwerpt het oude Feminisme: „Gij zocht het heil der vrouw en het geluk der vrouw in het beroep op de arbeidsmarkt, gij verwaarloosde en verloochende de vrouw als sekse-wezen, gij zette als hoofddoelstelling gelijkgerechtigheid voor man en vrouw en liet de dubbele moraal onaangevochten, waardoor gij de vrouw als seksewezen overleverde aan onmenschelijk leed en barbaarsche willekeur: dit was een dwaling tegenover de heele maatschappij.” (*Het huwelijk en de dogmatische Feministen*, bladz. 11.)

Wij, Christenvrouwen, hebben deze klippen altijd gezien, het is beslist onwaar wat Famke beweert. (Heeft de rijpere jeugd recht op liefde? bladz. 13.) De Christelijke (oud Calvinistische) levensbeschouwing schakelde eenvoudig de erotiek uit, met als gevolg leugens en schijnzedeijkheid en onevenwichtigheid en vernieling in het zenuwstelsel van fijngevoelige menschen.” Neen, neen, ook de Christen beschouwt *liefde*, huwelijksliefde als een gave Gods. Het waren juist de Christenen, die, omdat zij dat heerlijke, lieflijke huwelijk heilig wilden houden, den beroepsarbeid der gehuwde vrouw tegen hielden en *niet* weten wilden van vrije liefde.

Famke zegt harde dingen aan het adres der oude Feministen, die wij hartelijk kunnen beamen, omdat, wij er op grond van Gods Woord *altijd* zoo over hebben gedacht. „Vrije, doelbewuste arbeid werd het doelwit voor het Feminisme. Arbeid, arbeid! klinkt het ook nu, maar de schallende tonen der blijde klaroenen is voor velen als het doffe gedreun van de noodklok geworden!” (N. Taak v. h. N. Feminisme, bladz. 9.) Het Feminisme is onwaarachtig geweest en doezelde elken prachtigen, gezonden hartstocht in de vrouw weg, (gehuwd of ongehuwd-Moeder of wereldsche non. bladz. 19.)

Nu kunnen we Famke rustig laten polemiseeren met het oude feminisme, ook wij zien de moderne vrouwenbeweging als een stroom, die oude beddingen verijdelt... en nooit zal de verre zee van het geluk worden aanschouwd. (Gehuwd of ongehuwd, bladz. 4.)

Wij spreken nu over het Nieuw-Feminisme van Famke en hebben terwille van het opgroeiend geslacht na te gaan, op welke punten we met deze nobele strijdster voor het huwelijk instemmen en in welke beginselen wij lijnrecht tegenover elkaar staan.

M. G. BAKHOVEN—MICHELS

VRAGENBUS LETTEREN EN TAAL

M. A. K. te C. vraagt wat „demee” beteekent.

„Demee” is wat men noemt: een gewestelijk woord en alleen gebruikelijk in de spreektaal; in de geschreven taal zal men het niet aantreffen en men zal het meestal te vergeefs in woordenboeken zoeken. Het beteekent: zoo aanstonds, straks.

Een soortgelijk woordje is „altemet,” dat mogelijk of misschien beteekent, maar toch wel in de geschreven taal voorkomt.

H. J. E.

CALVINISME EN MUZIEK VIJANDEN OF VRIENDEN?

VIJANDEN — MEENT L. MENS IN „TIMOtheüs" van 9 Januari j.l. Vrienden — zeg ik op het voetspoor van Calvinijkenners als Prof. Doumergue, die ons den vader van 't Calvinisme óók als een liefhebber en bevorderaar van muziek heeft leeren kennen. „In het voorwoord van het psalmboek zingt Calvin den lof der muziek: „onder de dingen, die het hart des menschen verheugen, neemt de muziek de eerste, althans een der voornaamste plaatsen in." Zelfs zijn aartsvijand en belager, O. Douen, moet erkennen: „Behalve Luther heeft niemand zóó over de muziek gesproken als Calvin." ¹⁾

Natuurlijk was Calvin volgens Christenplicht tegen *misbruik* van muziek.

Aan het slot van zijn „Het Calvinisme en de kunst" wijdt Dr. Kuyper ²⁾ eenige bladzijden aan de groote verdienste van Calvin, zijn muzikale volgelingen, Bourgeois, Goudimel en het Calvinisme voor vrijmaking der muziek uit Roomsch-kerkelijke banden en naar verdere zelfstandige ontwikkeling.

Het Calvinisme staat niet vijandig tegen de kunst *als zoodanig* over, „God wil ons *altijd* verblijden" heeft Calvin gezegd, aan wie we de invoering van het psalmgezang in de kerk danken. En daarom, als hij van de geboorte der muziek in Jubals tente spreekt, wijst hij er met nadruk op, dat hier gehandeld wordt van „treffende gaven van den Heiligen Geest," en noemt deze harp- en orgel-kunst: schitterende blijken van Goddelijke goedgunstigheid.

De vijandschap tegen muziek of andere kunst is geen gevolg van het *Calvinisme*, maar van het *Doopersch dualisme* dat met zijn leer der „mijdinge" den Roomschen zuurdeesem van scheiding tusschen het heilig kerk-erf en het booze wereld-terrein deed doorwerken.

Zeker óók wel eens in Calvinistische kringen! Maar Calvinisten, die muziek „wereldsch" vinden en haar daarom gram zijn, zijn op dit punt niet Calvinistisch maar Doopersch.

Ze miskennen de muziek niet *krachtens* maar *ondanks* hun Calvinisme.

H. S. S. K.

¹⁾ E. Doumergue. „Calvin als mensch en hervormer," bl. 93 en 94.

Men leze ook eens, wat deze vertolker van 't Calvinisme voor onzen tijd over kunst schreef in zijn „De Gemeene Gratie," laatste gedeelte, „De Gemeene Gratie in Wetenschap en Kunst."

VRAGENBUS LETTEREN EN TAAL

N. te L. vraagt, wat een „lutje regenen" wil zeggen, een uitdrukking, die in een der gedichten van Breeroo voorkomt.

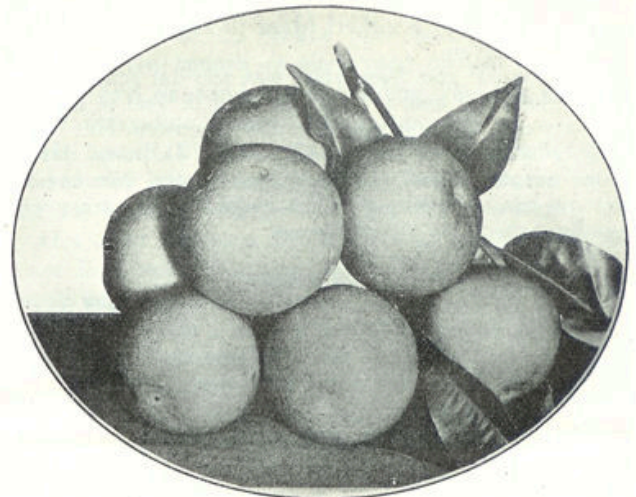
Een lutje beteekent: een weinig. Dat „lutje" is verwant met ons luttel of klein, in het Engelsch little, en daarmee van den zelfden oorsprong.

Het komt ook voor in den Noordhollandschen dorpsnaam Lutjebroek, dat is: klein laagland, en Lutjewinkel, ook in Noord-Holland, beteekende: kleine hoek.

In de Middeleeuwen waren de verkoopplaatsen voor den kleinhandel veeltijds te vinden in de buitenhoeken der zogenoemde kruiskerken. De elders gevestigde verkoopplaatsen kregen daarnaar ook den naam van winkel, dien ze nog dragen.

Bij Medemblik in Noord-Holland ligt nog een plaatsje Winkel, waarbij de Hollandsche graaf Arnoud in 993 sneuvelde in een slag tegen de West-Friezen.

 H. J. E.

 Prachtvruchten uit Zuid-Afrika.
Een fijn soort sinaasappelen.

HET NEO FEMINISME

II. AAN DE HAND VAN FAMKE'S BROCHURES

FAMKE HOUDT HET HUWELIJK HOOG. „Mijn pleit geldt het goede huwelijk, die geheele ondefinieerbare sfeer, die geschapen wordt door het dagelijksch intieme contact tusschen man, vrouw en kinderen, die voor de vrouw het volkomen vrouwenleven beteekent trots alle moeiten en zorgen daaraan verbonden." (N. Taak v.h. N. Feminisme bladz. 8.)

Famke ijvert voor het hooggedragen moeder-, het edele beschermende vaderschap, voor een opvoeding van het meisje tot het huwelijk, voor een voorzichtig binnenleiden van de kinderen door de ouders in de mysteriën van de sexen. Toch ondermijnt zij dat hoog ideaal door haar hartstochtelijke begeerte, ook de ongehuwde vrouw te doen deelen in de zaligheid van het moederschap. „Waarom wordt alleen een ongehuwde vrouw veroordeeld tot een leven, waarvoor men hond of kat te goed acht?" vraagt zij bitter.

„Iedere vrouw wil kinderen; die dat tegenspreekt, liegt of is gedegenererd!"

Famke verwacht iederen keer opnieuw *hartstocht met liefde*. Wat een dier drijft is *lust*, doch een mensch is tot strijd geroepen, wanneer God hem de weelde van het huwelijk *niet* schenkt. In strijd zit altijd een element van kracht, terwijl toegeven aan hartstocht verzwakt.

„Duizenden jonge vrouwen gaan onder in dien kamp!" beweert Famke vurig. En toch is dat niet zoo. Ieder mensch, ongehuwd of gehuwd, heeft een strijd te strijden. Denk maar aan het kinderloos huwelijk of wanneer een der echtgenooten zich heeft vergist en alleen zuivere huwelijksrouw man en vrouw bijeenhoudt. (In dit laatste ligt een Goddelijke belooning en het komt *meer* voor dan men denkt.)

Famke rekent alleen met de openbaring Gods in de natuur, zij schakelt de werking der algemeene en bijzondere genade uit.

Wanneer zij den man aanvalt, die ongehuwd aan zijn zinnenlust botviert, staan wij aan haar zijde, doch als zij voor de vrouw *dezelfde* rechten opeischt, zeggen wij: „Neen!"

„Wie met ascethische theorieën de hunkering naar erotiek in een mensch doodt, begaat een moord," zegt

Famke Dr. Schoenmakers na. Onwaar! De Heilige Schrift roept èn man èn vrouw èn jongeren toe: „Doodt dan uwe leden, die op aarde zijn.”

„Liefde en honger, de twee oerkrachten, de twee meest elementaire uitingen van een Goddelijken wil, vervullen mij altijd met diep ontzag,” zegt Famke. (Heeft de rijpere jeugd recht op liefde? bladz. 10.) Dat zijn mooie woorden voor leelijke dingen.

Famke wil vechten „tegen polygamie, die veelal een kwestie van geld is.” (N. Taak v. h. N. Feminisme, blad. 22.) Hoe zwaar en vermoeiend zal haar strijd zijn, enkel gebaseerd op verstand en geweten, zonder terugkeer tot God en Zijn Woord!

Wij, Christenen, kennen de ongehuwde vrouw geen recht toe, om moeder te zijn. Wij schiften het ongehuwde moederschap niet in een volkomen *gemotiveerd* en een *lichtzinnig* moederschap. (Tekort hedendaagsch Feminisme bladz. 15.) Gods ordonnantie is, dat het kind èn vader èn moeder bezit: elke weduwe of verlaten vrouw, weet hoe zwaar de opvoeding valt zonder een vader naast zich.

Famke stelt het huwelijk hoog: „Man en vrouw behooren zich te trainen om zich boven een egocentrische gedachtensfeer of levenshouding uit te werken. Zij hebben naast het warme gezinsleven ook hun belangstelling en liefde te geven, aan de wijde, moeilijke samenleving buiten, waarvan ook zij een verantwoordelijk deel uitmaken. (N. Taak v. h. N. Feminisme, bladz. 23.)

Doch die taak moet niet verhinderd worden door

teveel kinderen. Twee, hoogstens drie, is genoeg. De rijke mag er een paar meer hebben, zoo komt het geld onder de menschen, doch de arme beperke zich.

Als Christenen kunnen wij hier kortaf tegen aanvoeren, dat zelfbeperking voor ieder mensch *in of buiten* het huwelijk geboden is, doch dat het N. Malthusianisme voor God geoordeeld staat. God vermeerderd mèt de zorg ook den zegen. Hoe menig groot man sproot voort uit een groot gezin!

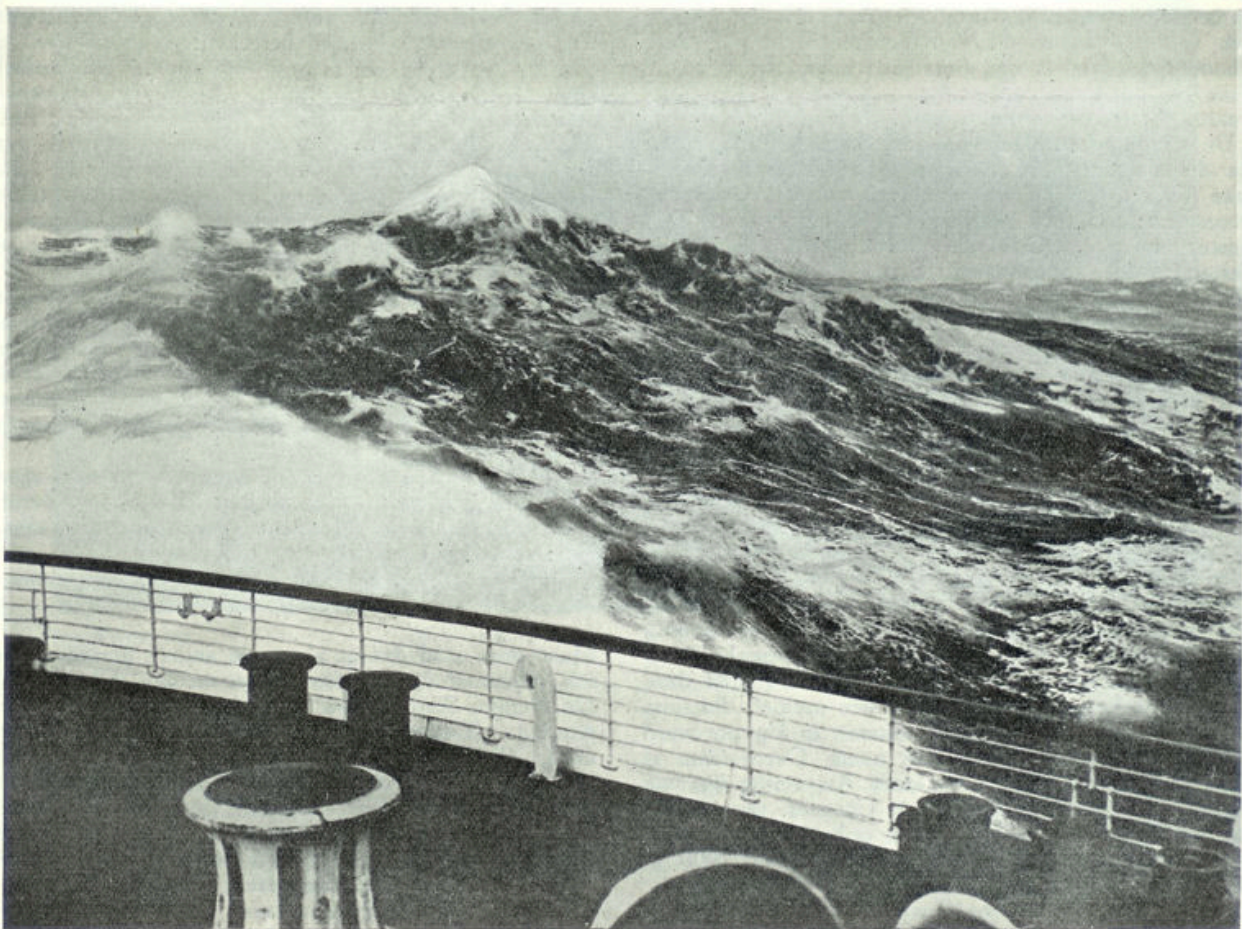
In „Heeft de rijpere jeugd recht op liefde,” komt Famke in de sexueele nooden der jeugd. De jongeren hebben recht ingelicht te worden omtrent het huwelijk.

De jongeren hebben recht op liefde, de vrouw heeft recht op moederschap, de liefdedrift is bij volwassenen een van den menschenlijken wil onafhankelijke aandoening. (bladz. 22.) De vrouw hoeft niet gekerkerd te blijven in een kooi van schijnreinheid en bedriegelijke onschuld.

„Alles wat gebaseerd is op eischen, die boven het menschenlijk kunnen uitgaan, is gedoemd om te falen!” (bladz. 28.) En de eisch van Jezus Christus dan? En de genade Gods des Geestes, die werkt in onze behoeftige lichamen en zielen!

Gods Woord eischt heiligheid, ook voor de jeugd. Wie zondigt doet als een dwaas, die een gat in den dijk steekt. Het echte geneesmiddel is gehoorzamen aan 's Heeren lieflijke uitnoodiging: „Mijn zoon, geef Mij uw hart en laat Mijn oogen uw wegen bewaren.”

M. G. BAKHOVEN-MICHELS

Op zee als de stormen loeien

inspektieus te brengen. En dan komen Krientje en Clara, de beide dochters, binnen, om voor de koffietafel te zorgen.

Op mijn vragenden blik knipt Tine me geruststellend toe.

Het schijnt dus in orde te zijn!

Met dankbaarheid zie ik naar de stille, smalle gestalte van de boerin, die in Gods hand het middel mag zijn, voor Tine 'n steun te wezen. Er ligt iets teer-moederlijks over haar, in al haar zeggen en gebaren..... en toch ook weer iets anders, iets wonderlijks: een waas als van gedragen leed en..... neen, dat is toch het eenige niet.

Ik bedenk: het moet het krachtige van haar geloof zijn!

Het is feitelijk de eerste avond dit jaar, dat buiten zitten mogelijk is.

En we genieten er echt van. Het is zoo heerlijk vredig op en rond de „Berkenhoeve”. En het gejubel, het georgel der vogels is vanavond al heel bijzonder mooi!

Zoo wordt het laat als we wegrijden: 't is al bij kwart over tien, wanneer de auto voorkomt.

Wij zitten achterin; het schijnsel der groote lichten danst over den weg. Tine zegt niets; ze denkt zonder twijfel aan den middag terug. In het voorbijglijdende licht van een lantaarn zie ik voor het eerst iets als van een flauw glimlachje om haar mond. O ja, het is nog wel droevig, dat kan niet anders. De pijn schreit immers zoo dikwijls in je hart op, als je denkt, aan wat dezen zomer had kunnen zijn.

Nu zijn we weer thuis.

Tine is moe, en wil graag naar bed.

Op mijn vragenden blik zegt ze: „Ik zal boven wel vertellen. Slaap heb ik niet, maar ik snak er naar, lang-uit te liggen.”

Nu zit ik maar stil te luisteren.

(Wordt vervolgd)

GEBED

Men heeft mij met hun tijdverstarde dogma's doodgepreekt, Uw bitt're lijdensweg tot koud formeel begrip gemaakt.

Heer, maak mij weer het kind, dat alles van Uw liefde spreekt En over al Uw goedheid nimmer uitverwonderd raakt. —

Wij missen heil'ge schroom en worden al te zeer vertrouwd Met 't groote wonder, dat, voor onze zonden straf, Gods Zoon In lijden ging en dood. Het wordt ons alles zoo gewoon En treft niet meer: wij blijven onontroerd en koud. —

Heer, geef, dat weer als vroeger 't hart in juub'len openbreekt Hunk'rend in daden U mijn dankbaarheid te toonen, maak Mij weer 't ontvank'lijk kind, dat alles van Uw liefde spreekt En over al Uw goedheid nimmer uitverwonderd raakt. —

G. J. PEELLEN

Naar een ets

De vioolspeler

HET NEO FEMINISME

(SLOR) AAN DE HAND VAN FAMKE'S BROCHURES

HET VRIJE HUWELIJK KEURT FAMKE uit *beginsel* niet af. „Wij zijn er echter in geen eeuwen nog rijp voor.” (N. Taak v. h. N. Feminisme, bladz. 18.) Gelukkig maar, want *rijp* staat in dit opzicht gelijk met *rot*.

Een meisje behoeft ook niet te wachten, tot zij door den man wordt gevraagd. Zij mag zelf „op bescheiden wijze een man zoeken, en een afwijzing behoeft haar niet te krenken.”

Wij gelooven, dat God een iegelijk zijn huisvrouw als met Zijn hand toebrengt en achten zulk een weigering wel als iets dat pijn doet en vernedert.

Famke wil *niet* aan de honderduizenden ongehuwde vrouwen de stilte der resignatie en de hooggedragen eenzaamheid prediken. (Moeder of wereldsche non, blz. 13.)

„God bouwde op den stralenden brand der zinnen Zijn menschheid.” (bladz. 14.) Mis, Famke, God schiep den mensch naar Zijn beeld. Liefde is God Zelf, liefde behoort tot het beeld der menschen! Gij schakelt de zonde uit. De stralende brand der zinnen is een gevolg van Gods vloek.

Dier en mensch staan niet gelijk. Een ongehuwde vrouw is niet onvolgroeid als een dier of plant, die onvruchtbaar blijft. Zij behoeft evenmin een Uebermensch te zijn. Zij kan als een gelukkig kind voor God leven en anderen tot zegen worden.

Iedere vrouw is moeder in 't diepst van haar ziel. Wat zou de wereld moeten beginnen, indien zij dat diepe, fijne, geestelijke moederschap der ongehuwde vrouw missen moest.

Wij staan aan Famke's zijde, wanneer zij vol ironie, de vrouw, die als burgemeester, brandwacht, notaris optreedt, hekelt. Ook wij achten het huwelijk de hoogste bestemming der vrouw. Alleen maar, wij erkennen Gods leiding in ons leven, en wenschen den Heere gehuwd of ongehuwd met blijdschap te dienen. Daarvoor zijn in God de krachten te vinden.

Het is wreed, wonden in het hart der ongehuwden open te halen. Laten wij liever den balsem van Gods liefde er in gieten!

Famke, de warmvoelende huisvrouw en moeder, acht het monagame huwelijk den grondsteen van ons

maatschappelijk leven en dit heeft onze instemming. Alleen met de middelen om elke vrouw te doen deelen in het moederschapsgeluk kunnen we niet meegaan. Evenmin met de middelen, waardoor zij het monagame huwelijk bevorderen wil.

Zij wil oprichten „een nationaal bureau ter bevordering en bescherming van het huwelijk.”

Aan het hoofd van dit bureau moet een hoogstaand echtpaar staan. Het moet dienst doen als inlichtingenbureau omtrent familie en maatschappelijke omstandigheden en een medische afdeling hebben, daartoe uitgenoodigd door de Regeering, die het geneeskundig onderzoek vóór het huwelijk bevordert.

Aan dit bureau moet de Staat subsidie geven. Het moet de vraagstukken van gezin en huwelijk bestudeeren, sexueele voorlichting geven, strenge censuur houden op daarover geschreven boeken, de vrouw opvoeden voor het huwelijk, probeeren tot wettelijke regeling van het leeftijdsverschil tusschen echtgenooten te komen. Betere geboorte-regeling en verdeeling zien te bewerken. Migratie of emigratie bevorderen.

Voor al een huwelijksbureau oprichten, dat de huwelijks-advertentiën veilig stelt.

Wij, Christenvrouwen, kunnen Famke's Nieuw Feminisme niet aanvaarden.

Voor ons is het huwelijk geen contract tusschen twee partijen, doch afschaduwing van Christus' gemeenschap met Zijn Bruid. De man het hoofd van het gezin gelijk Christus dat is van Zijn lichaam. De man verplicht om de vrouw te verzorgen, te beschermen, lief te hebben; de vrouw haar man dienend in de liefde.

De kinderen zien wij als erfdeel des Heeren, als een belooning, en God erkennen wij als den vrijmachtigen Heere, die Zelf alle jong leven schept en voor dat menschelijke wezen de bestaansmogelijkheden schenkt.

Wij pleiten niet voor blinden hartstocht van gehuwd of ongehuwd, voor man noch vrouw.

Wij willen geen onwettig saamleven van man en vrouw. De oude, beproefde, Christelijke moraal is voor ons niet als voor Famke een vermolmd hek, rot en overbodig!

Famke zegt: „Liefde, huwelijk en moraal zijn zoo oud

als de wereld. De oude feministen lieten deze drie beschimmelen, ik blyes er het stof af.”

Te veel eer, Famke! Dat deed het Christendom altijd. Het is niet het Nieuw Feminisme, dat ons leerde: de gelukkig gehuwde staat is voor de vrouw de mooiste, de zegenrijkste, om geestelijk en lichamelijk tot bloei te komen, vol en harmonisch.

Omdat onze Christenvrouwen dáár zoo diep en innig van overtuigd waren, konden zij met de moderne vrouwenbeweging niet meegaan, huiverden zij er voor, de vrouw de markt des levens op te duwen, waar 't koud is en stormt!

Maar voor ons is de ongehuwde vrouw ook een heel, een vol, een normaal mensch, die onchristelijk of Christelijk tot rijk menschengeluk komen kan.

„Wat afvalt van den hoogen God, moet vallen,” zeiden wij van het moderne Feminisme en het geldt ook voor het Nieuw Feminisme van Famke.

„We moeten voorwaarts naar nieuwe banen!” roept Famke, „maar het is een angstig tasten en moeizaam zoeken, want mist en nevelen zijn om ons, overal.”

Ja zeker, duisternis heerscht, wanneer wij de lamp van Gods Woord onder den domper van ons verstand en onzen bedorven wil zetten; wanneer wij den levenden God en Jezus Christus, het Licht der wereld, niet aanvaarden voor ons hart en leven.

Voor Gods kind valt er licht uit den hemel, ook wanneer de duisternis van den nacht ons beangstigt en het leven niet geeft, wat we er zoo vurig van begeerden.

Famke eischt in haar N. Feminisme zooveel, dat het hart der Christenvrouw verwarmt, zij zegt nog veel meer, waartegen wij positie moeten nemen.

Het eenige geneesmiddel voor alle wondeplekken in het vrouwenleven, ligt in terugkeer tot de van God gestelde normen, tot de tucht van Gods Woord.

Geen Nationaal Bureau kan ons helpen, geen ongehuwd moederschap, geen kinderbepanking, geen toegeven aan al onze vleeschelijke verlangens.

Alleen de mensch, man en vrouw, die vrijgemaakt is door den Zoon des menschen, zal waarlijk vrij zijn.

✠

M. G. BAKHOVEN — MICHELS

In Guatemala hebben de vulkanen Fuego en Acatenaga van zich doen spreken door hevige uitbarstingen, waardoor wonderschoone dalen met lava zijn bedekt.

De foto laat ons den bijna vierduizend meter hoogen Fuego zien, terwijl op den voorgrond zich het Atillanmeer uitstrekt.